

PIEDALĪŠANĀS DIEVA MISIJĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 18. nod., Jēk. 5:16; Rom. 8:34; Ebr. 7:25; 1. Moz. 19:1–29; 1. Moz. 12:1–9.

ATMIŅAS PANTS:

“Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jņ. 13:34, 35)

No paša sākuma Ābrahāms gribēja, lai Dievs izmanto viņu misijā. Šo patiesību varam redzēt, piemēram, 1. Moz. 18. nodaļā, kad Dievs viņu brīdināja par to, kas notiks ar Sodomu un Gomoru. “Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem.” (Am. 3:7) Stāstā par Sodomu un Gomoru Viņa kalps pravietis bija Ābrahāms.

Ābrahāms dienas karstumā atpūtās, kad ieraudzīja trīs ceļotājus. “Ābrahāms savos viesos redzēja tikai trīs nogurušus ceļiniekus un nemaz nedomāja, ka starp viņiem ir Viens, kuru nebūtu grēks pielūgt.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 138. lpp.)

Tomēr drīz Ābrahāms kļuva personīgi iesaistīts Dieva misijā. Viņa iesaistīšanās, kā tas atklāts šajā nodaļā, bija lūgšanas un aizlūgšanas par Sodomas un Gomoras ļaudīm. Tas ir, viņš gribēja redzēt, vai šie cilvēki, neskatoties uz to, kādi viņi bija, kaut kādā veidā varētu tikt glābti. Savā ziņā kas tad ir misija, ja ne tas?

Visā šajā nodaļā ir atklātas trīs izcilas Ābrahāma garīgās īpašības – viesmīlība, mīlestība un lūgšana. Šīs īpašības lielā mērā var būt noderīgas arī misijā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. oktobrī.

Viesmīlības dāvana

Izlasi 1. Moz. 18:1–15. Kādi viesmīlības elementi ir parādīti Ābrahāma atbildē saviem viesiem? _____

Ābrahāms sēdēja dienas karstumā pie savas telts ieejas. Šī uzvedība bija neparasta. Tādā vasaras dienas laikā, kad saule ir zenītā, ikviens meklē paēnu un svaigu vēja brīzi. Bet varbūt Ābrahāms pacieta karstumu, lai palīdzētu kādam, kas varētu iet garām?

Tur būdams, viņš ieraudzīja trīs ceļotājus. Viesmīlības piedāvāšana svešiniekiem visdrīzāk bija viņa ieradums. Tāpēc satikšanās bija Ābrahāma iniciatīva: pantā teikts, ka viņš skrēja tiem pretī no savas telts ieejas. Šī ir ļoti svarīga doma: Ābrahāms uzņēmās iniciatīvu viņus satikt, pirms bija pienākuši pie viņa.

“Es likšu atnest drusku ūdens, ko nomazgāt kājas, tad apmetieties zem šī koka. Un es dabūšu kumosu maizes, ka jūs varat savas sirdis stiprināt, pēc jūsu varat atkal doties ceļā, jo kādā citā nolūkā tad jūs būtu iegriezušies pie sava kalpa?” (1. Moz. 18:4, 5)

Ābrahāms apzinājās savu misiju, kas bija dalīties Kunga atziņā ar ikvienu, kas bija pagānisma, elkdievības un politeisma pārņemtajā pasaulē. Kā mēs redzam šajā notikumā, viņa primārais misijas piepildīšanas veids bija parādīt viesmīlību svešiniekiem, kas tik tikko bija parādījušies pie horizonta.

Tajā laikā Ābrahāma “lielā saime sastāvēja no vairāk nekā tūkstoš dvēselēm, no kurām daudzas bija ģimeņu galvas, kā arī pietiekami daudz tādu, kas bija jaunatgrieztie no pagānisma. Šādai saimei bija vajadzīga stingra vadības roka. Ar vājām, svārstīgām metodēm nebūtu bijis pietiekami. [...] Ābrahāma ietekme bija plašāka par viņa paša saimi. Lai arī kur viņš uzslēja savu telti, tai blakus viņš uzcēla altāri upurēšanai un pielūgsmei. Kad telts tika nojaukta, altāris palika. Daudzi no kļīstošajiem kānaāniešiem, kuru zināšanas par Dievu bija iegūtas no Viņa kalpa Ābrahāma dzīves, palika pie šī altāra un pienesa upuri Jehovam.” (Elena Vaita “Audzināšana” 187. lpp.)

No paša sākuma vīrs saprata, ka Dievs ir aicinājis viņu misijā, un viņa došanās uz Apsolīto zemi nebija atvaļinājuma pēc, bet lai būtu par svētību tiem, kas ir ap viņu, un, pateicoties viņa sēklai, par svētību visai pasaulei.

Kādus Ābrahāma viesmīlības parauga principus tu vari atdarināt savā dzīvē? _____

Ābrahāma mīlestība pret visiem

Izlasi 1. Moz. 18:16–33. Kā Ābrahāms parādīja savu izcilo mīlestību pret visiem cilvēkiem, nešķirojot pēc cilts, rases vai tautības?

Otra Ābrahāma īpašība no 1. Moz. 18. nodaļas ir viņa mīlestība pret cilvēkiem, pat pret tiem, ko viņš personīgi nepazīna. Šī ir lieliska mācība mums visiem. Sodomas un Gomoras ļaudis bija grēcinieki, tālu novirzījušies no viņa vērtībām, bet viņa sirds bija mīlestības pilna pret ikvienu, nešķirojot pēc rases, dzimuma, valodas vai reliģijas.

Tad Dievs atklāj Ābrahāmam Savu lēmumu iznīcināt Sodomu un Gomoru. “Un Tas Kungs sacīja: ‘Brēkšana par Sodomu un Gomoru patiešām ir liela, un viņu apgrēcība ir ļoti smaga. Es iešu un lūkošu, vai viņi ir darījuši pēc tās brēkšanas, kas aizsniegusi Mani, vai ne; to Es gribu uzzināt.’” (1. Moz. 18:20, 21)

Ar lielu pazemību un cieņu Ābrahāms pienesa Dievam savu lūgumu: “Nemūžam Tu tā nedarīsi, ka liksi mirt taisnajam ar bezdievi, ka taisnais būtu līdzīgs bezdievim. Nemūžam! Vai visas pasaules soģis nedarīs taisni?” (1. Moz. 18:25)

Pateicoties savai lielajai mīlestībai, Ābrahāms cerēja izglābt visus cilvēkus šajās pilsētās, ne tikai taisnos. Ābrahāms noteikti zināja, cik ļauni un samaitāti bija tur dzīvojošie cilvēki. Kas zina, kādus stāstus viņš bija dzirdējis par šiem cilvēkiem un viņu rīcību? Un no tā, ko mēs zinām par viņiem, kā tas atklāts nākamajā nodaļā, nepatīkamajā stāstā par Latu un pūli ārpusē pie viņa mājas (sk. 1. Moz. 19:1–11), tie bija ļoti ļauni cilvēki.

Tomēr Ābrahāms, pats iepazīnis Dieva mīlestību, iestājās Viņa priekšā par šiem ļaudīm. Ābrahāms zināja, ka cilvēki vienmēr var griezties pie Dieva ar nožēlu. Ābrahāmam šo pilsētu glābšana būtu devusi iespēju nožēlot.

Beigās Ābrahāms balstīja savu lūgumu uz to, ko viņš personīgi zināja par Dieva mīlestību pret cilvēkiem. Viņam pašam bija liela mīlestība pret grēciniekiem, un viņš zināja – kamēr vien ir dzīvība, pastāv cerība uz glābšanu.

Kāpēc aizlūgšana ir tik svarīga mūsu lūgšanu dzīvē? Kā lūgšanas par citiem, kam ir kāda vajadzība, var palīdzēt mums augt garīgi un piedzīvot vairāk to, cik reāla ir Dieva mīlestība pret grēciniekiem?

Ābrahāma lūgšanu gars

Izlasi 1. Moz. 18:23–32 un Jēk. 5:16. Ko mums vajadzētu mācīties no šiem pantiem par aizlūgšanas spēku?

Dialogs starp Ābrahāmu un Dievu ir aizlūgšanas paraugs. Ābrahāms šajā nodaļā ir atklāts kā tas, kurš Dieva priekšā aizlūdza par Sodomas un Gomoras iedzīvotājiem. Viņš lūdza par tiem; tas ir, viņš rikojās kā paraugs, kā simbols Jēzum, kas ir mūsu Aizlūdzējs Tēva priekšā. Mūsu misija būs veiksmīga tikai tad, ja mēs turpināsim šāda veida lūgšanas.

Ābrahāms bija mācījies mīlēt Sodomas un Gomoras, kā arī citu tuvāko pilsētu iedzīvotājus. Tāpēc viņa lūgšanas bija patiesas un sirsnīgas. Viņš bija cīnījies pret dažiem valdniekiem, kas bija sakāvuši Sodomas un Gomoras valdniekus. Pēc Ābrahāma uzvaras Sodomas valdnieks Bera nāca satikties ar Ābrahāmu un Melhisedeku. Bera lūdza, vai viņa ļaudis var atgriezties mājās. “Dod man dzīvos, bet mantību paturi sev.” (1. Moz. 14:21) Tas norāda uz šī valdnieka mīlestību pret saviem ļaudīm. Tā kā viena no Ābrahāma izcilākajām īpašībām bija mīlestība, viņš mīlēja Sodomas un Gomoras valdniekus, un viņš lūdza par viņiem un viņu ļaudīm. “Ābrahāma lūgšanu iedvesmoja mīlestība pret bojā ejošajām dvēselēm.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 140. lpp.)

Ābrahāms savās lūgšanās parādīja pazemību un neatlaidību. Tiklīdz Dievs pieņēma pirmo lūgumu glābt pilsētu, ja tajā atradīsies kaut 50 taisnu cilvēku, viņš nemitējās savās aizlūgšanās.

Mūsu misija nevar būt veiksmīga bez lūgšanas, bez aizlūgšanām. Mums ir jālūdza par cilvēkiem, ar kuriem esam bijuši saskarē, piemēram, pēc svētrunas vai Bībeles izpētes. Dievs ņem vērā šīs lūgšanas, īpaši uzrunājot to cilvēku sirdis, ar kuriem esam satikušies. Mūsu draugus un paziņas neatgriezīs mūsu vārdi vai daiļrunība, bet gan Svētais Gars. Tāpēc jebkurā misijā, kurā esam iesaistīti, mums ir jālūdza par katru cilvēku individuāli.

Izlasi Rom. 8:34 un Ebr. 7:25. Ko šie panti mums stāsta par to, ko Jēzus dara mūsu labā, un kā šī patiesība var palīdzēt mums labāk saprast mūsu kā aizlūdzēju lomu citu labā?

Ābrahāma misija

Izlasi 1. Moz. 19:1–29. Kāds bija Ābrahāma viesmīlības, mīlestības un lūgšanu gara rezultāts? _____

Bībele sniedz interesantas norādes par Lata stāvokli Sodomas pilsētā: “Lats sēdēja Sodomas pilsētas vārtos.” (1. Moz. 19:1, NKJV) Tas nozīmē, ka viņš bija svarīga persona pilsētā, noteikti sabiedrības ierēdnis, jo sēdēšana vārtos bija ierēdņu, tiesnešu un ķēniņu priekštiesība (2. Sam. 19:8, Jer. 38:7, Rutes 4:1).

1. Moz. 19. nodaļa ir gandrīz paralēla 18. nodaļai un stāstam par Ābrahāmu un eņģeļiem. Ābrahāms un Lats abi sēdēja pie ieejas jeb vārtos (1. Moz. 18:1, 1. Moz. 19:1). Abi aicināja svešiniekus atpūsties savā mājvietā (1. Moz. 18:3, 4; 1. Moz. 19:2). Abi sagatavoja ēdienu ciemiņiem (1. Moz. 18:4–8, 1. Moz. 19:3). Lai arī kādas bija viņa kļūdas, mēs redzam, ka Latam bija arī labas rakstura īpašības.

“Bet Tas Kungs lika līt sēram un ugunij pār Sodomu un Gomoru no Tā Kunga, no debesīm. Un Viņš izpostīja šīs pilsētas un visu apgabalu un visus pilsētas iedzīvotājus, arī zemes augus.” (1. Moz. 19:24, 25)

Mēs nezinām, cik daudz cilvēku dzīvoja Sodomas un Gomoras pilsētās šī ziņojuma laikā, bet no šiem tūkstošiem tikai četri devās ārā no pilsētas un tikai trīs izglābās. Līdzīgi bija 1. Mozus grāmatā aprakstītajos plūdus. Mēs nezinām, cik daudzi toreiz dzīvoja, bet mēs zinām, ka lielākā daļa netika glābti.

Nelielais Sodomas iedzīvotāju skaits, kas tika izglābts, ir saistīts arī ar mūsu misiju: ne visi tiks glābti. Mēs gribētu, ka ikviens pieņem Jēzu un Viņa glābšanas plānu, bet katram cilvēkam ir brīva griba. Mūsu uzdevums ir aicināt tik daudz cilvēku, cik vien iespējams, lai izdarītu izvēli par Jēzu. Īstenojot mūsu misiju, Dievs palīdz mums ar Svētā Gara starpniecību, bet Viņš nekad nerīkosies pret kāda gribu. Brīvā griba nozīmē, ka beigās glābšana ir katra paša izvēle, lai arī ko mēs darītu un cik daudz lūgtu.

Kā mēs varam mācīties nekrist mazdūšībā, ja neredzam savai misijai tādus rezultātus, kādus mēs gribētu, darot misijas darbu? _____

Pakļaušanās Dieva gribai

Izlasi 1. Moz. 12:1–9. Ko šie panti māca par pakļaušanos Dieva gribai, pat tad, ja priekšā esošais ceļš nešķiet skaidrs?

Viena no Ābrahāma galvenajām rakstura iezīmēm bija pakļaušanās Dieva gribai. Visu Ābrahāma garo pieredzi ar Dievu raksturoja šī paļaušanās.

Ābrahāma aicināšana. – Ābrahāms saņēma no Debesīm izaicinājumu: “Un Tas Kungs sacīja uz Ābrāmu: ‘Izej no savas zemes, no savas cilts un no sava tēva nama uz zemi, kuru Es tev rādīšu.’” (1. Moz. 12:1) Uzklusot balsi no debesīm, viņa pirmā reakcija varēja būt neņemt vērā šo balsi, pieņemot, ka tā ir tikai halucinācija. Vai arī viņš varēja runāt vēstij pretī: “Es negribu iet, man tepat ir labi.” “Zeme, kuru Es tev rādīšu” var likties dīvains galamērķa apraksts. Tomēr viņš pieņēma aicinājumu. Viņš pakļāva savu gribu Dieva gribai un atstāja tēva mājas un savu zemi: “Un Ābrāms izgāja, kā Tas Kungs to viņam bija sacījis.” (1. Moz. 12:4)

Zemes izvēle. – Izcēlās strīds starp Lata un Ābrahāma kalpiem, bet Ābrahāms nebija cilvēks, kas cīnās ar savu miesu un asinīm. Viņš pakļāvās Dieva gribai, kas atkal viņu svētīja: “Un Tas Kungs teica Ābrāmam pēc tam, kad Lats no viņa bija šķīries: ‘Pacel savas acis un raugies no tās vietas, kur tu atrodi, uz ziemeļiem un dienvidiem, uz austrumiem un rietumiem, jo visas tās zemes, ko Es tev rādu, Es uz mūžīgiem laikiem došu tev un taviem pēcnācējiem.’” (1. Moz. 13:14, 15)

Sodomas un Gomoras iznīcināšana. – Kad Dievs atklāja Ābrahāmam šo divu pilsētu likteni, Ābrahāms, milestības pilns, centās šīs pilsētas glābt. Tā kā pilsētā neatradās pat desmit taisnu cilvēku, pilsētas tika iznīcinātas. Ābrahāms pakļāvās Dieva gribai un pieņēma Dieva spriedumu šīm pilsētām.

Kungs varēja izmantot Ābrahāmu, jo viņš pakļāvās Dievam jebkuros apstākļos. Arī mums jāseko viņa priekšzīmei.

IZAICINĀJUMS: Savās pilsētās mēs sastopamies ar izaicinājumu pienācīgi un efektīvi sludināt evaņģēliju. Lūgšim, lai Dievs iejaucas un palīdz.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Atrodi veidu, kā iegūt kontaktu ar kādu cilvēku, kas nonācis grūtā situācijā, kas līdzīga tavējai. Pastāsti šim cilvēkam, ka tu lūdz par viņu, un lūdz Dievu parādīt tev, kā tu vari viņam palīdzēt.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ābrahāma lūgumu apgaroja mīlestība uz bojā ejošajām dvēselēm. Viņš ilgojās glābt grēciniekus, kaut arī tam rieba samaitātās pilsētas grēki. Viņa lielā interese par Sodomu norāda uz rūpēm, kādas mums vajadzētu izjust par visiem neatgrieztajiem cilvēkiem. Mums jāienīst grēks, bet jāmīl un jāžēlo grēcinieki. Mums visapkārt dvēseles iet pretī iznīcībai, tikpat bezcerīgai un drausmīgai kā tā, kas skāra Sodomu. Katru dienu vienam vai otram Zemes iedzīvotājam izbeidzas pārbaudes laiks. Katru stundu daži pārkāpj žēlastības sniedzamības robežu. Bet vai ir dzirdamas brīdinošas un lūdzošas balsis, kas tiem liktu bēgt no briesmīgā soda? Kur ir rokas, kas tos tiecas izraut no nāves? Kur ir tie, kas pazemīgi un tomēr neatlaidīgi par viņiem lūdz Dievu?

Ābrahāma gars bija Kristus gars. Dieva Dēls pats ir lielais Starpnieks, kas aizrunā grēcinieku labā. Viņš, kurš samaksājis par katras dvēseles atpirkšanu, zina tās vērtību. Izjūdamš tādu pretīgumu pret grēku, kā to spēj vienīgi tīrs, neaptraipīts raksturs, Kristus parādīja tik lielu mīlestību uz grēciniekiem, kas var iekļauties vienīgi bezgalīgajā žēlastībā. Visas pasaules grēku nastas nomākts, nāves mokās pie krusta Jēzus lūdza par tiem, kuri Viņu apsmēja un nonāvēja: ‘Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.’ (Lk. 23:34)” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 140. lpp.)

“Apkārtējās tautas Ābrāmu godāja kā varenu kungu, gudru un krietnu vadoni. Viņš ar savu iespaidu nenorobežojās no kaimiņiem. Uzkrītošā pretstatā elku pielūdžējiem, viņa dzīve un raksturs atstāja neizdzēšamu iespaidu patiesās ticības labā. Viņa paļāvība uz Dievu bija nesatricināma, pie kam viņa laipnība un devība citos pamodināja draudzīgas jūtas un nemākslotais cēlums lika to cienīt un godāt.” (“Sentēvi un pravieši” 133., 134. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi citi Bībeles stāsti atklāj mums cilvēkus, kas piepildīja savu aicinājumu doties misijā? Kā ir ar Jāni Kristītāju? Vai jūs sauktu viņu par veiksmīgu?
2. Izlasi 1. Moz. 19:30–36. Ko tas stāsta mums par to, kāds raksturs bija dažiem, kas izglābās no Sodomas?
3. Kādas vēl mācības par misiju un tās veikšanu mēs varam gūt no Ābrahāma dzīves?
4. Padomājiet: vai jūs uzskatītu Ābrahāma aizlūgšanu par Sodomu un Gomoru kā veiksmīgu vai neveiksmīgu?